



ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ — ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὅδος Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἀριθ. 17, Πάροδος Ἀνκαθῆτου.

Συνδρομή Ἐσωτερικοῦ φρ. 12. — Συνδρομή Ἐξωτερικοῦ φρ. 15.

ἜΤΟΣ Γ. ΠΕΡ. Β

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ, 10ῃ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1899

ΣΕΙΡΑ 32

ΠΩΣ ΘΑ ΕΠΕΛΘΗ:
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Β'.

Ἐίπομεν, ὅτι συνάντησις κομήτου μετὰ τῆς Γῆς δύναται νὰ συμβῇ συμφώνως τῷ γνωστῷ ὀργανισμῷ τῶν οὐρανίων κινήσεων καὶ ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα τόσον τὴν σύγκρουσιν αὐτῆν, ὅσον τὰς συνεπείας τῆς ἐκ τῆς συναντήσεως μελλούσης νὰ ἐπέλθῃ μεταβολῆς τῆς κινήσεως, τῆς θερμότητος καὶ τῆς ἀναμίξεως τῶν ἀερίων τοῦ κομήτου μετὰ τῶν τῆς ἡμετέρας ἀτμοσφαιρας.

Ἀπὸ τοῦ 1864, ὅτε τὰ θαυμάσια φαινόμενα τῆς φασματικῆς ἀναλύσεως ἐξεδηλώθησαν κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν κομητῶν, ἐξηκριβώθη ὅτι, ὁ ἄνθραξ καὶ τὰ συστατικὰ αὐτοῦ ἀποτελοῦσι τὸ κυριώτερον μέρος τῆς κομητικῆς οὐσίας. Πάντες οἱ κομήται ἐφάνησαν ἔχοντες ἐν τῷ φάσματι αὐτῶν τρεῖς φωτεινάς γραμμὰς, μίαν κυανὴν, ἑτέραν πρασίνην καὶ ἄλλην ἐρυθροκίτρινον, κεχωρισμένας δὲ ἀλλήλων δι' ὄρισμένων χατμάτων. Αἱ γραμμαὶ αὗται ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰς σοῦ φάσματος τοῦ ἄνθρακος, οὗτινος οἱ συνδυασμοὶ εἴτε μετὰ τοῦ ὀξυγόνου εἴτε μετὰ τοῦ ὑδρογόνου παράγουσιν, ὅτε μὲν ζωρωτέρα τὴν πρασίνην λάμψιν, ὅτε δὲ ζωρωτέρα τὴν κυανὴν. Οἱ συνδυασμοὶ οὗτοι τοῦ ἄνθρακος ἐκδηλοῦνται ἐν εἴδει ἀτμῶν ἐν τοῖς κομήταις. Ἐνίοτε μάλιστα εὗρον, ὡς ἐν παραδείγματι, ἐν τῷ κομήτῃ τοῦ 1882, χαρακτηριστικὴν τὴν κίτρινην γραμμὴν τοῦ Σοδίου. Οἱ κομήται φαίνονται συνιστάμενοι ἐκ πολυαριθμῶν στερεῶν μορίων, πλεόντων ἐν ἀερώδει ἀτμοσφαίρα, ἐξ ὧν ἐκδηλοῦνται ἐν τῇ ἀναλύσει τοῦ φωτός αὐτῶν δύο φάσματα, τὸ ἐν συνεχῆς, παραγόμενον ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως τοῦ ἡλιακοῦ φωτός ἐπὶ τῶν στερεῶν μορίων, τὸ ἕτερον ἀποτελούμενον ἐκ γραμμῶν, παραγόμενον δ' ἐκ τῶν ἀερίων,

ἅτινα ἀναπτύσσονται ἐκ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος γίνονται φωτεινὰ καὶ ἐκπέμπουσι τὸ ἴδιον φυσικὸν ἑαυτῶν φῶς. Ἡ οὐσία αὐτῶν εἶνε λίαν ἠραιωμένη, ἀποτελουμένη, ὡς εἵπομεν, ἐξ ἀερίου ἢ κοσμικῆς κόνεως ὑπόκεινται εὐκόλως εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, σημαντικῶς ἀναπτύσσονται ἐφ' ὅσον πλησιάζουσιν εἰς τὸν ἥλιον, ὑπέκουσιν εἰς τοὺς τῆς συνολικῆς νόμους καὶ ἀναντιρρότως ἐπιπρεάζονται ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου πηγαζουσῶν ἠλεκτρικῶν δυνάμεων, καθ' ὅσον τὰ ἀποτελοῦντα τὴν κεφαλὴν αὐτῶν καὶ τὴν κόμην μόρια βιαίως ἀποθροῦνται πρὸς σχηματισμὸν τῆς οὐράς· αὕτη δὲ ἀντιτιθεμένη πάντοτε τῷ ἡλίῳ ἀναπτύσσεται κατ' εὐθὴν τῆς πρὸς τὸν κεντρικὸν ἀστέρα γεινιάσεως τῆς λόγον καὶ ἐνίοτε λαμβάνει θαυμασίας διαστάσεις, ἐκτεινομένης πολλάκις εἰς πλεόν τῶν 100 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων μῆκος.

Οἱ κομήται περιφέρονται κατὰ χιλιάδας καὶ μυριάδας καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ τὰς ἀποστάσεις, ἀκολουθοῦντες ἀπάσας τὰς δυνατὰς ἔλλειπτικὰς καμπύλας γραμμὰς, ἀλλὰ λίαν ἐκκεντρικοὶ ὄντες ἄλλως τε, ὀρῶσι πρὸς τὸ ἡλιακὸν κέντρον, ὅπου δύνανται πολλάκις νὰ ἐξατμισθῶσιν, περιφερόμενοι συνήθως περίξ τοῦ ἀκτινοβόλου ἀστέρος, ἐν ἀποστάσει πλεόν ἢ ἡπτόν μεγάλη καὶ ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς ἐρήμους τοῦ κενοῦ, ἀφοῦ θερμανθῶσιν, ἠλεκτρισθῶσιν, ἀναπτύχθωσι καὶ μετασχηματισθῶσιν ἐν τῇ ἀκτινοβολίᾳ τῆς διαπύρου αὐτοῦ ἐκλαμπρότητος, εἴτα δ' ἐξαφανίζονται, ἀποψύχονται, συστέλλονται καὶ ἐκμηδενίζονται ὡς σφαῖραι ἀνέμου, ἐν τῷ πεπνηγῷ σκότει τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀπείρου.

Ἐν τῇ ὁρμῇ τῆς περίξ τοῦ ἡλίου πτήσεως των, εἴτε κατὰ τὴν μετάβασιν αὐτῶν εἴτε κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν οἱ παράδοχοι οὗτοι ἀστέρες δύνανται νὰ συναντήσωσιν τὴν ἡμετέραν σφαῖραν.

Κομήται τινες ἔχουσι ὄγκον καταπληκτικὸν· ὁ περίφημος κομήτης τοῦ 1811 εἶχε διάμετρον εἰς τὸν πυρῆνα αὐτοῦ 1,800,000 χιλιομέτρα, ἦτοι 150άκις τὴν διάμετρον τῆς γῆς, ἢ δὲ οὐρὰ αὐτοῦ ἐξετείνετο ἐπὶ

μήκος 176 000 000 χιλιομέτρων. ήτοι πολύ περισσότερον της χωρίζουσας τον ήμετερον πλανήτην από του ήλιου απόστασεως. Η ταχύτης των σωμάτων τούτων είναι 41.660 μέτρα κατά πρώτον λεπτόν, όπότεν πλησιάζουσι την γήν. ενώ η ήμετέρα κινητή πατρικς διωσρίζει το κενόν μετά ταχύτης 29.450 μέτρων κατά πρώτον λεπτόν. Τοιαύται είναι αι μηχανικά συνθήκαι του προβλήματος της υποτιθεμένης συναντήσεως.

Εάν δε ποτε συμβή ώστε να συγκρουσώμεν μετά κομήτου των διαστάσεων του περιφήμου κομήτου του 1811, το μέγεθος της συγκρούσεως ταύτης δέον να υπολογισθή δια της προσθήκης των δύο τούτων ταχυτήτων του κομήτου και της γής ήνωμένων, ήτοι 72000 μέτρων κατά δευτερόλεπτον περίπου. Η γήνην σφαίρα θα εισέδυνεν έν τῷ κομητικῷ νεφελώματι, άνευ ουδεμιάς αναντηρήτως πολύ αισθητικής αντίστασεως, θα διήρχετο δὲ τον πυρήνα αυτού εις 417 πρώτα λεπτά της ώρας, ήτοι εις 66 ώρας και 57 λεπτά.

Η πρώτη και άμεσος συνέπεια της εισόδου της Γής έν τῷ κομητικῷ πυρήνι θα ήτο συμφώνως ταίς θερμοδυναμικαίς αρχαίς της μεταβολής της κινήσεως της θερμότητος, ύψωσις της ήμετέρας θερμοκρασίας τοιαύτη, η ώστε αληθώς άπασα ατμοσφαίρα μας θα έπυρπολείτο ως οινόπνευμα. Θα ήτο αληθώς ώραίον τό θέαμα διά τούς κατοίκους του "Αρεως και της 'Αφροδίτης, η δε παμμεγέθης αυτή ούρανια πυρά θα προηγείτο γιγαντώδους βροχής διαττόντων αστέρων και μοναδικών βολιδών. Εάν δε ο πυρήν του εισημένου κομήτου ήτο συμπληγής η συνίστατο έξ ούρανολίθων, η συνάντησις τούτου μετά της γής θα επέφερε θερμοότητα απολύτως ακατάλληπτον.

Τό ύδρογόγον θα παρείχε αρκετήν τροφήν εις την πυρκαϊάν ταύτην, αλλά και τό ύδρογόγον, τό όποιον ίσως οι φυσικοί δὲν σκέπτονται πολύ θα διευκόλυνε μεγάλως την ανάπτυξιν. Τί απέγειων άπασαι αι από του εδάφους από εκατομμυρίων έτών εκλεπόμεναι ποσότητες του ύδρογόνου; Της πυκνότητος του αερίου τούτου ούσης 16άκις ασθενέστερας του αέρος, φυσικῶς αι ποσότητες αυτές άνήλθον εις ύψος και αναμφιδόλως θ' άποτελούν περίξ της ήμετέρας αερίου ατμοσφαιρας περιδάνημα έξ ύδρογόνου ήραιωμένου και συμφώνως μὲν τοίς φυσικοίς νόμοις μέγα μέρος του ύδρογόνου τούτου αναμικγνύεται μετά του αέρος, πλὴν τά άνώτερα ήραιωμένα στρώματα δέον να περιέχωσι μεγάλην ποσότητα αυτού και τούντεϋθεν πυρπολούνται οι διάττοντες αστέρες ως και τά βόρεια σέλαα εις ύψος πλέον των 100 χιλιομέτρων.

Τό τέλος του κόσμου θα επήρχετο συνεπὼς ούτω δια της ατμοσφαιρικής πυρπολήσεως. Επί 7 ώρας, διότι τοιαύτη είναι η κομητική αντίστασις, θα επήρχετο διαρκής μετασχηματισμός της κινήσεως της θερμότητος έξ' όσον τό ύδρογόγον και τό οξυγόγον θα επυρπολούντο συνδυαζομένων μετά του άνθρακος του κομήτου. Ό άνρ θα ύψουτο εις θερμοκρασίαν εκατοντάδων τινών βαθμών, τά δε δάση, οι κήποι, τά φυτά, αι ανθρώπινοι κατοικία, άπασαι αι πόλεις και τά χωρία ανεπιστρεπτεί θα κατεκαίοντο η θάλασσα, οι πάγοι και οι ποταμοί θα έβραζον, οι άνθρωποι και τά ζῶα θ' απέθνησκον ασφικτικῶς πριν η καωσι, διότι οι άσθμαίνοντες αυτών πνεύμονες θα άνεπνεον πυράν, άμεσως δὲ τά σώματα αυτών θ' άπνηθρακούντο και θ' αλετεφρούντο και έν τῷ καταπληκτικῇ ταύτη πυρπολήσει μόνον ο άγγελος της 'Αποκαλύψεως θα ήδύνατο δια της σάλληγας αυτού ν' αναφωνήση τό πένθιμον αυτού πατροπαράδοτον ζῆμα :

«μετέτρεψε τό σύμπαν εις κόνιν».

Παρά την άνήκουστον ταύτην ταχύτητα του κομή-

του και της γής, η σύγκρουσις δὲν ήθελεν εισθαι σημαντική ένεκα της ούσιας των ήραιωμένων στρωμάτων, άτινα ήθελε διελθῃ, πλὴν αλλ' όμως η σημαντικώτατη και πυκνωτάτη θερμότης, ήτις ήθιλεν επακολουθήσει κατά πρώτον, δὲν θα ήμποδίζε προφανῶς τὰ συμπληγῇ στοιχεία του κομήτου να καταθλίψωσι τὰ συγκρουσθησόμενα μέρη και ίσως μάλιστά να τὰ εξαρθρώσωσι.

Η γήνην σφαίρα περιβαλλομένη ούτω υπό του κομητικού όγκου επί 7 περίπου ώρας και σιστρεφόμενη έν τῷ διαπύρω τούτῳ αερίῳ, θα κατελαμβάνετο πανταχόθεν υπό θελλλης ρευμάτων πυρφλεγών, βροντική και συγκούσεις θα ήκούοντο αδιακόπως, τό πᾶν θα μετατρέπετο εις ακατανόητον ταραχήν και αλληλοδιαμάχην και δὲν θα εβράδυνε εξερχομένη εκ της διαπύρου εκείνης εστίας να περιδληθῇ τον ψυχρόν του θανάτου μανδύαν.

Ίδου όποια αποτελέσματα δύναται να επιφέρη μία σύγκουσις παμμεγέθους κομήτου μετά της γής θα ήτο τό τέλος του κόσμου εκ συμπτώσεως, αλλ' έτεραι συμπωματικά αίτια δὲν δύναται να πλήξωσι τον ήμετερον πλανήτην ;

Γ'

Οι κομήται δὲν είναι αι μόναι παγίδες αι απειλούσαι ήμάς, αι δε αστρικαι συμπτώσεις φαίνεται ούσαι πολύ φοβερώτεροι των πιθανών κομητικών συναντήσεων, αφού έν γένει αυτές εισίν άδραβείς, εκτός της ειδικής και σπανιωτάτης περιπτώσεως, ήν πρό όλίγου άννηνέγομεν.

Ο 'Ηλιος άγει έν τῷ χαινοντι άπειρω, παραούρων μεθ' έαυτού την γήν και άπαντας τούς άλλους πλανήτας, απ' ότου δὲ ο ήμετερος κόσμος ύπαρχει, ουδέποτε διήλθε δις δια της οδού, διότι άντι να διαγραφῃ περίξ του ήλιου καμπύλην κεκλεισμένην, διαγράφει σειράν σπειροειδών καμπυλῶν αποκεχωρισμένων άλλήλων καθ' όλον τό μήκος της διατρεχομένης κατ' έτος οδού δια της μεταδόσεως του ήλιου πρὸς τον αστερισμόν του 'Ηρακλέους. Συνεπὼς έν τῇ ταχέει ήμῶν ταύτη πρὸς τό κενόν πορεία δύναμεθα συναντήσωμεν είτε διάπυρον ήλιον, είτε άόρατον τοιαύτον έσθεσέμενον, είτε σαρδὸν κοσμικής ύλης, είτε νεφέλωμά τι, είτε άγνωστά τινα μυστήρια, και τούτο δύναται να συμβῇ όπως ακριβῶς ήδη συνέβη εις έτερα ούρανια σώματα. Έντεϋθεν παρεστήμεν μέχρι τούδε εις πολλάς τοιαύτας ούρανιας πυρπολήσεις.

Περὶ τούτου πολλὰί μέχρι τούδε ύποθέσεις εξηνήχθησαν. 'Ο κ. Seliger παραδέχεται, ότι ο πρόσκαιρος άστήρ είναι μετέωρον, όπερ αναφλέγεται έν τῇ εισελάσει αυτού έν τινι κοσμικῷ νέφει, ως συμβαίνει εις τάς βολιδας, τάς διατρεχούσας την ούρανιαν ατμόσφαιραν. Κατά δὲ τον κ. Huggins τό φαινόμενον απορβεί εκ της γειννιάσεως δύο ασθενών ήλιών, διε επέρχεται άμοιβαία έλξις, και πυρπολήσις εκ της αναμίξεως των αερίων αυτών.

Τοιαύτα παραδείγματα συμβαινουσιν ουχι σπανίως έν τῷ ούρανῳ και τοιοούτων τι δύναται να συμβῇ εις τον ήμετερον πλανήτην. Παρετηρήθησαν από της εποχής του 'Ιπάρχου, ήτοι από 2000 έτών, είκοσι πέντε τοιαύτα φαινόμενα, έξ ὧν τό πρώτον συμβᾶν τῷ 134 π. Χ. ήνάγκασεν ακριβῶς τον 'Ιππαρχον να συντάξῃ τον πρώτον τοιοούτον κατάλογον. Ό περιφημώτερος τοιοούτος και μεγαλειότερος ήτο ο άστήρ του 1572 έτους, όστις υπερέβαινε τον Δία και αυτήν την 'Αφροδίτην κατά την λαμπρότητα και όστις διήρκεσε 18 μήνας, οι πλείστοι δὲ τούτων εξεδηλώθησαν έν τῷ Γαλαξία.

Ώστε δὲν είναι άπίθανον ο ήμετερος ήλιος έν τῇ υπεραστρώα αυτού πορεία να διελθῃ πλησίον τοιοούτου φαινομένου η δια μέσου κοσμικού νεφελώματος η συγ-

κρουσθῇ μεθ' έτερον ήλιου. Καθ' άπάσας δὲ τάς περιπτώσεις ταύτας κατά πᾶσαν πιθανότητα θέλει επέλθῃ τό τέλος της γής και δη δια πυρπολήσεως, φαντασθώμεν δὲ τον ήμετερον ήλιον αληννιδίως άνυψούμενον εις θερμοκρασίαν 50 χιλιάδας μεγαλειτέραν της κανονικής του: ουδεις οργανισμός ήθελεν άνθῆξῃ, και αυτοί δε οι ίχθύς θα εψήνοντο ταχέως μετά δὲ την έπαναφορδν αυτού έν τῇ κανονική του καταστάσει, δὲν θα εήωτιζε πλέον η τάφους και νεκρούς. Και άν τότε η γῆ δὲν ήθελεν εγγιχθῇ, ήθελε πάθει ωσαύτως έξ ασφυξίας.

Τά 25 παραδείγματα, ὧν εγενόμεθα μαρτυρες από 2000 έτων, δηλοσύν ήμῖν ότι ουδέν τό παράδοξον έν τούτῳ. Αναμφιδόλως, πολύ άπώτερον της πραγματικής εποχής των συμβάντων τούτων, παρατηρούμεν την πραγματικότητα, ένεκα της μεγάλης απόστασεως της χωρίζουσας ήμάς από τούς αστέρας τούτους, αλλά τούτο δὲν σημαίνει άπέναντι της αιωνιότητος του κόσμου. Η παρατηρηθείσα ανάπτυξις έν τῷ αστερισμῳ της 'Αρκτου, ίσως να χρονολογῆται από της εποχής του Νέρώνος και της πυρκαϊδας της Ρώμης, ο δε άστήρ των μάγων, όστις εήωτισθῃ αληννιδίως ήμερας τινάς επί του λίκνου του 'Ιησού, ίσως να εσήμαινε τό τέλος κόσμου τινός, συμβάντος έν τῷ ούρανῳ κατά τούς χρόνους του κατακλιςμου, έν δὲ ο ήμετερος ήλιος επεδάλλετο εις τοιαύτην αποθέωσιν, οι κάτοικοι των άλλων κόσμων θα εδλεπον τό φαινόμενό μας μετά δύο η τρεις χιλιάδας έτη. Ό ήμετερος αϊών είναι αϊών παραδοξότητων και φαίνεται, ότι παριστάμεθα ουχι εις τό τέλος αυτού, αλλά εις τό τέλος του κόσμου ίσως.

Εάν η γῆ δὲν αποθάνῃ εκ συμπτώσεως, έχει πρό αυτής πολλά εκατομμύρια έτων να ζῆσῃ.

Αι συναντήσεις δε πρό όλίγου είπομεν, εισίν αι ήτον άπίθανοι, διότι δύναμεθα να προσθέσωμεν, είναι αληθῆς, την άμεσον συνάντησιν κοσμικής σφαιρας, ήτις δύναται να μᾶς αποτεφρωσῃ η την συνάντησιν έσθεσέμενον η φωτεινού ήλιου, αλλά και τούτο φαίνεται ήττον πιθανόν, διότι, επειδή αι ούρανιοι κινήσεις δὲν φέρονται κατ' ευθείαν γραμμῆν και αι ταχύτητες αυτών είναι σημαντικαι, αι συγκρούσεις, άν θα επέλθωσι, θα επέλθωσιν έν δυναμικαίς συνθήκαις αληθῶς εξαιρετικαίς.

Εάν υποθέσωμεν την ήμετέραν γήν μόνην διατρεχουσαν τό κενόν μετά της συνθήους αυτής ταχύτητος των 106 χιλιάδων χιλιομέτρων καθ' ώραν, τί ήθελε συμβῇ ;

(Επεται συνέχεια).

ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Έν τῷ ανθρώπῳ ύπάρχουν δύο άτομα, τό έν όρατόν, τό άλλο άόρατον. Το πρώτον συγκεντρῳί βλας τάς σκέψεις, δλην την προσοχήν και βλας τάς φροντίδας, εις τό δεύτερον μόλις παρεχόμεν μίαν στοιγμαίαν σκέψιν. Διατελομεν υπό την αιωνίαν πλάνην, ότι ο πρώτος είναι πραγματικός και αληθῆς άνθρωπος, ο δε δεύτερος κατά τό μέλλον και ήττον μυθικός, ενώ τό αντίθετον ακριβῶς συμβαίνει.

Διά τον άνθρωπον τοϋτον τον όρατόν καταναλίτκομεν δλην ήμῶν την εύροίαν και την επινοητικότητα. Προσπαθομεν έν τῷ τρέφωμεν και να τον ενδύωμεν πάντοτε καλῶς. Όλοι αι προσπάθειαι μας αποθλέπουν εις τό να τον καταστήσουν εύτυχῷ. Τῶν περιβόλλομεν δι' βλης της πολυτελείας και δι' βλης της χλιδῆς την όποιαν εφευρεν ο νοός του ανθρώπου. Έλαέβομεν από την φύσιν βλας τάς γνωστας και άγνωστους δύναμεις της και τάς εθέσαμεν εις την διάθεσιν του. Έπράξαμεν τόσα πολλά υπέρ αυτού, ώστε δὲν άπέχει της αλη-

θείας, φρονων τις ότι ο αϊών ούτος είναι αϊών της αντίθετωσης. Πράγματι δὲ απέρρόφησε τόσον πολύ την προσοχήν μας και τάς σκέψεις μας, ώστε παρημελήσαμεν έντελῶς τον άλλον άνθρωπον τον άόρατον, περιεφρονήσαμεν τάς ανάγκας του και τον αφήσαμεν να φροντίτῃ μόνος του περὶ εκυτουῷ.

Φθίνωμεν μέχρι του να πιστεώωμεν, ότι θα εϊμεθα εύτυχεις μόνον όταν κατορθώωμεν να εκνοποιώμεν βλας τάς όρεξεις του φυσικου και σαρκικου ανθρώπου. Πρὸς επίτευξιν του σκοπου τούτου διαρκῶς παλαιομεν και αγωνιζόμεθα, πλείστοι δὲ έξ ήμῶν αποθνήσκουν πριν έδουν αυτόν πραγματοποιούμενον. Φρονώμεν, ότι θα γίνωμεν οι ευδαιμονέστεροι των ανθρώπων, βλας αποκτήωμεν τὰ πολυπόθητα αγαθά του κόσμου τούτου, — οίκίαν, εχημα, χρήματα και άλλα πράγματα, άτινα θεωρούμεν πολυτιμα διά την ζωήν. Έπειτα όταν τό όνειρον ήμῶν μεταβληθῇ εις πραγματικότητα και όταν αποκτήσωμεν την δύναμιν του να εκνοποιώμεν πᾶσαν επιθυμίαν μας, εύρισκόμεθα πρό αληθούς απογοητεύσεως. Δὲν είμεθα τόσον ευχαριστημένοισον έπεριμέναμεν. Είργάσθημεν, και έμοχηάσαμεν, πρὸς άποκτησιν πράγματος, τό όποιον ένομίσουμεν ότι θα ήτο αληθῆς ούσια και ήδη τοϋτο άποκαλύπτεται ότι ουδέν άλλο είναι ειμη σκιά. Η εύτυχία πρὸ δὲν εύρίσκεται εις τάς απολαύσεις του φυσικου ανθρώπου !

Ό μόνος αληθῆς άνθρωπος είναι ο άόρατος, ο έσωτερικός, ο πνευματικός, αυτός εκείνος δια τον όποιον τότον όλίγονι φροντίζομεν, αυτός εκείνος του όποιου τούς εγγενεστάτους καν ύψηλοτάτους πόθους εθεσιασάμεν πρὸς άποκτησιν εύτελής και ταπεινῶν αγαθῶν. Ουδέποτε θα γνωρίσωμεν την αληθῆ εύτυχίαν ειμη μόνον όταν αναγνωρίσωμεν την αληθειαν ταύτην. Η θρησκεία και φιλοσοφία μας διδάτκει ότι πρέπει να θεραπεύσωμεν τάς ανάγκας του δευτερου τούτου ανθρώπου, αλλά τόσον μεγάλη ύπήρξεν η δυσπιστία μας, ώστε εθεωρήσωμεν πάντοτε την θρησκείαν ως ουτοπίαν η κατι τι άναγκάτον μόνον διά να συνειθίσωμεν τον θάνατον και όχι διά την ζωήν, ως κατι τι πολύ δυσχρόστον και πολύ άνοστον και πολύ δύσπεπτον πρᾶγμα, τό όποιον άταγορεύει εις ήμάς ήδονας τερπιθίμους και μᾶ: επιβάλλει καθήκοντα εκτακτως όχληρά. Η πλάνη αυτή είναι άπτελέσμα κακής αντιλήψεως των πραγμάτων. Άγόμεθα υπό ιδεών, αίτινες είναι καθ' ολοκληρίαν σφαλέραι και θλεθρικαι.

Πιστεύομεν κακῶς μέχρι τούδε — και συμφωνίως πρὸς την πεποιήσιν ταύτην πρᾶττομεν, — ότι είμεθα σώμα έχον έν εσωτῷ ψυχῇ, αλλ' η αλήθεια είναι ότι είμεθα ψυχή περιεβεβλημένη υπό σώματος. Τὸ ν' άρρησινωμέμεθα καθ' ολοκληρίαν εις τό περιδάνημα και να παρημελώμεν την ψυχήν, είναι πλάνη μοναδική, και έν τούτοις τούτο πάντοτε επράξαμεν και τοϋτο πρᾶττομεν άκόμη. Η λατρεία του περιδλήματος, ίδου η θρησκεία μας. Είμεθα ύπνωτισμένοισον υπό του σώματος. Μᾶς κατέστησε δούλους αυτού, σκλάβους, είναι δὲ η δουλεία αυτή του αίσχιστου εϊδους.

Ό άνθρωπος ο άόρατος είμεθα επίσης ήμεϊς αυτοί. Διατελομεν δεσμειμένοισι εις τό σώμα ήμῶν, λημονοντες τελείως ότι είμεθα κατάδικοι έν αυτῷ, αλλά θα ελθῃ στιγμή, κατά την όποιαν τό σώμα θα καταρρευσῃ και τότε ο χειραφετηθείς κατάδικος θ' ανακτήτῃ την έλευθερίαν του.

Ζώμεν ζωήν σώματος και ουχι ζωήν ψυχῆς. Δέον να περιφρονώμεν τό σώμα, και να λατρεύωμεν την ψυχήν. Ό αληθῆς άνθρωπος είναι ο άθάνατος άνθρωπος, όστις μίαν ήμεραν θα κάμῃ περὲ και θα πετάξῃ έξω του σώματος. Αύτον όφειλομεν ν' αγαπώμεν, να λατρεύωμεν, να περιποιώμεθα, ν' αναπτύσωμεν. Μὲ βλας τά πράγματα θα χωρισθώμεν μίαν ήμεραν, αλλά με αυτόν ουδέποτε, και όταν ο θάνατος ελθῃ να ζητήσῃ παρ' αυτού την παράδοσιν του σώματος, — ήτοι τό περιδάνημα του, — θ' άχίσιη τότε δι' αυτόν μία ζωή εύρύτερα και μεγαλειτέρα, πρὸς την όποιαν παραβκλλομένη η σημερινή είναι έντελής και άνάξια λόγου.

ΠΤΩΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

Ἡμέραν τινα, στρέψας τυχαίως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, εἶδε τὴν Ἐμν. Ἡ κόρη ἦτο ἀμέριμος, ἐνῶ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος ἐπετήρει τὰ ποίμνια καὶ ἔδραπε ρόδα καὶ λευκὰν θερά· ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἀνεγειρομένη ἐκίνε ἀποτόμους τὴν κεφαλὴν διὰ ρίψη ὀπισθεν τῶν ὤμων τὴν μακρὰν καὶ λυτὴν ὑπομέλαιναν κόμην, ἥτις ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου ὡς τῆς. Ὁ ἄγγελος τὴν εἶδε καὶ ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ὡσεὶ πνιδημὸς ἐκδήλωσις ὑπερτέρας καλλονῆς ἀγνώστου μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἐνόμισε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ἰρσοῦλ—ὁ ἔνδοξος· καὶ ἐκθύος ἄγγελος τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ ἔρωτος—ἐτι καλύπτρα ἔπεσε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀνοίγουσα ἔμπροσθεν ἕνα νέον πασάδειτον πλήρη φωτός, ὑποσχέσεων, ἐλπίδων, ἀνθῶν. Τὰ ἀγὰ λευκάνθημα, τὰ ὠχρὰ ρόδα, τοῦ ἐφαινομένου ὠραιότερα τῶν ἀνθῶν, τῶν δι' ἀδαμαντίνων ἀνταγκλάσεων, ἅτινα διεποικίλουν τοὺς ἐπουρανίους λειμῶνας τῷ ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἐμν εἰλαμπιν πλειότερα φῶτα, πλειότεραι λάμψεις, πλειότεροι ἀστέρες παρὰ πῆριξ τοῦ θρόνου τοῦ μεγαλειότητος Θεοῦ, καὶ διὰ πρώτην φοράν κλίνων τὰ γόνατα εἰς ἄλλους παρὰ εἰς τὸν ζηλοτύπου Κύριον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ παρατηρῶν τὴν ὠραιότητα ἐφθύρουν.

— ὦ! ὠραιότερα ὄλων τῶν πλασμάτων, ὦ ὠραιότερα τῆς πλάσεως ὦ ὠραιότερα τοῦ Πλάστου!

Καὶ τὰ χεῖλη του ἠόρθησαν εἰς τὸ γλυκύτατον ποίημα, ὅπου ἀγγελικὸς νοῦς ἐφωτισθή ποτέ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Ἐμν ἀμελαχόλησε, καὶ τὸ ἔσπερα ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν κλύβην τῆς ἐφάνη, ἐτι τὰ ἀνθη ἦσαν μαραμμένα καὶ χαλαρὰ καὶ εἰς τὰ ὠτα ἠθάνθη ἀμετάπειστον ὡς τὸν ἦγον μίαν μυστηριώδους λέξεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ ἥτις τὴν ἔκαμε νὰ στενάξῃ. Πολλὰ ἡμέραι παρήλθον τοιουτοτρόπως καὶ ἐνῶ ἡ Ἐμν ἠθάνετο νὰ γεννάται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ἕν ἰσχυρὸν πάθος, τὸ ὅποιον σύσσωμον τὴν ἐβασάνιζεν, ὁ ξανθὸς ἔραστὴς τῆς, ὁ ἀγνωστὸς ἔραστὴς, ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐμάχητο τὴν τρομακτικώτερον μάχην. Ἡ τύψις τὸν εἶχε προσβάλει. Πλέον ἡ ἀπαξ, ἀπὸ τῆς πούτης ἐκείνης στιγμῆς, εἶχε διακίψει κατὰ τὸ ἦμισυ ἕνα ὕλον καὶ τὸ θάρρος του δὲν εἶχεν ἐπαρνεῖται διὰ νὰ τὸν ἐπαναλάβῃ, συγνάκι δὲ, ἐπίσης, εἶχε διαπράξει τὴν ἱεροσυλίαν τῆς ἀντιπαραβολῆς, καὶ τὰ ἀκόρετα βλέμματά του εἶχον διευθυνθῆ, ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Αἰωνίου, εἰς τὴν γῆν τὴν μελωμένην δι' ἀνθῶν, ἐνθα ἡ Ἐμν ἔβασκε τὰ ποίμνια τῆς.

Ἐπὶ τοῦ μετώπου του ὁ ἄγγελος τῆς λύπης εἶχε χερσάξει δύο βαθεῖας ρυτίδας, τὴν ἀνεξίτηλον κηλίδα τῶν σφροδράτων μεμαχουμένων ἐρώτων. Ἐμάχητο, ἐμάχητο ὁ δυστυχῆς ἄγγελος ἐναντίον ὄλων τῶν πειρασμῶν τοῦ πάθους· ἠθάνετο ἐν τούτοις κλονιζομένη τὴν πίστην ἐν τῇ καρδίᾳ του.

— ὦ, Κύριε! δός μοι τὴν πίστην! — ἔλεγε — δός μοι τὴν δύναμιν! Ἄλλ' αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἐμν ἦσαν προσηλωμέναι χιταντιρῦ του, μαρμαίρουσαι ὡς δύο ἀστέρες καὶ ἠθάνετο ὅτι ἦσαν ἰσχυρότεροι, δυνατότεροι, μεθιτικώτεροι ὀλοκλήρου τοῦ παραδείσου.

Ἡμέραν τινα ἡ Ἐμν εὐρέθη ἀντιμέτωπος ἐξ ἀπροόπτου μὲ ἕνα ἄκον. ὦ! πόσον ἡ καρδία τοῦ ἀγγέλου ἐρρίγησε μέχρις οὗ εἰς τὰς κραυγὰς τῆς Ἐ ας προστρέξουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ κύνες καὶ φονεύσονται τὸ θηρίον. Καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μίαν σκέψιν τὸν ἐτρόμαξε, δὲν τὸν ἄφινε νὰ εὐρῇ ἀνάκουσιν: Ἰδοὺ, σὺ θὰ κατέλθῃς ἐν τῇ γῇ — ἔλεγε πρὸς ἐν τὸν — καὶ ἡ Ἐμν δὲν θὰ ἔχη πλέον νὰ φοβῆται, οὔτε θηρία οὔτε ἀνθρώπους. Καὶ ἐπεπερῶνεν, ἀλλὰ τρομερὰ δύναμις τὸν ὤθει πάλιν πρὸς τὰ ὀπισθεν καὶ αὐτὸς ἐπανεπαύετο ἐπὶ τῶν λειμῶνων τοῦ παραδείσου ἐν μέσῳ τῶν θάμνων τῶν ροιῶν, μεταξὺ τῶν κρίνων καὶ τῶν χαμελαιῶν. Τότε ἠθάνετο ν' ἀναγεννῶνται ἐν τῇ καρδίᾳ μετὰ τῆς μετανοίας ἡ πίστις καὶ ἐκλαίε καὶ ἐφθέρετο καὶ ἐζήτει εὐσπλαγγίαν καὶ ἔλεος μέγχις οὗτου ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπιστρέφουσα ἐν τῇ καρδίᾳ του ἡ γαλήνη, ἐνεφανίζετο ἐκ νέου φαινὸς καὶ εὐθυμὸς ἐν μέτῳ τῆς πληθῆος τῶν μακαρίων ὄντων. Ἄλλ' ἡ βάσανος καὶ ἡ πάλῃ ἐπανελαμβάνοντο αὐθωρεῖ. Ἐπρόσθηλον πρὸς τὰ ἄνω τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐπάνω πρὸς τὸν λαμπερὸν ἥλιον, τὸ κέντρον,

τὴν γένεσιν, τὴν ζωὴν καὶ τὸ φῶς ὄλων τῶν κτισμάτων καὶ ἐμεθύσκετο ὑπὸ πυρός, ὅπως καταπολεμήσῃ τὴν φοβερὰν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ κύψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ προσβλέπῃ τὴν Ἐμν. Ἐνόησε τοῦ ἐφαινομένου ὅτι μίαν φωνὴν ἐπέφερε κάτωθεν τὸ ὄνομα του, καὶ ὅτι αἱ λέξεις φερόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἦσαν ἀπασμοὶ καὶ ἤχοι ἀνθρωπίνων ἐρωτικῶν χειλέων.

Καὶ ὁ ἄγγελος ἀθίστατο, ἤθελε νὰ μὴ ἀκούῃ, νὰ μὴ γινώσκῃ· ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐμεγαλύνετο ὀλονῶν καὶ καθίστατο ζωηροτέρα καὶ τὸν ἠνάγκαζε νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν γῆν. Ἐβλέπε τὴν Ἐμν καὶ τότε ἡ φωνὴ ἐφαινομένου ὅτι εἶπα, ἀλλὰ μίαν δύναμιν εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠνῶει ν' ἀνθέξῃ τὸν προσεῖλκε κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπεπερῶνεν διὰ νὰ ἐπαυπῆσῃ κλαίων καὶ μεταμελημένος, ἠττημένος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τῆς ἰδίας ἀδυναμίας, ἐπὶ τῶν λειμῶνων τοῦ παραδείσου, τῶν δι' ἀνθῶν πεποικιλμένων λειμῶνων, ἐστρωμένων ἐξ ὄλων τῶν διαυγεστέρων καὶ σπανιωτέρων σμαράγδων τῆς γῆς.

Ἡθάνετο τοιουτοτρόπως ὅτι ὁ ἔρωτος τῆς ἐπιγείου ὠραιότητος ἐφόνευεν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν Θεὸν του. Ὅταν ἡ σκέψις αὐτῆ ἐνεφανίζετο ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ ἠθάνετο νὰ τρέξῃ διὰ μέσου τοῦ σώματος, ἐν τῷ αἰθερίῳ συνόλῳ τοῦ φωτός καὶ τοῦ χρώματος τὸ ὅποιον ἦτον αὐτὸς οὐτός, ἐν ῥίγος, μίαν δόνησις φύγου· καὶ ἀκουσίως τὸ βλέμμα του προσηλοῦτο εἰς τὸ βελὺ βάραθρον, πέραν τοῦ βρασιλείου τοῦ θανάτου, πέραν τοῦ χάους, ἐν τῷ ἠνεωγμένῳ κρημνῷ τῆς φοβερᾶς ἐκδικητικῆς τιμωρικῆς, ἐνθα ὁ Ἐωσφόρος, ἀλλοσώδετος δι' ἀδαμαντίνων δεσμῶν, εἰς τινα γρανιτώδη λίθον, ἐστρέφετο πάντοτε μανιώδης, πάντοτε ἀνίσχυρος, ἐξεμῶν ἀναταπότηως σκέψεις ἐγκλήματος καὶ βλασφημιῶν.

Ἡμέραν τινα μίαν φοβερὰ σκέψιν ἐφώτισε τὸν νοῦν τοῦ δυστυχῆς ἀγγέλου. Ὁ ἄγγελος ἐπέθυσε νὰ μὴ τὴν ἐκφράσῃ γοῦνα τῆ φωνῆ, νὰ τὴν ἐδιώξῃ μακρὰν αὐτοῦ· ἀλλὰ δύναμις τι ἰσχυροτέρα τῆς θελήσεώς του τὴν ἀπέσπασε τῶν χειλέων του.

Ἐξηλωμένη ἡ Ἐμν ἐπὶ τῆς χθαμαλῆς ἐκ χόρτων καὶ φύλλων μικρᾶς τῆς κλίνης, ἐκοιμάτο.

Κάτωθεν τῶν δερμάτων, ἅτινα ἐκάλυπτον αὐτὴν, οἱ βροχιῶνες καὶ τὸ στήθος ἐξήρχοντο γυμνά. Οἱ ὀλοστρόγγυλοι βραχιῶνες ὡς δύο στελέχη κρίνου, τὸ λευκὸν στήθος ὑπὸ τὸ καθαρώτατον λαίμαρ, τετορνευμένον ὡσεὶ ἐξ ἄβροβου.

Ὁρῶσα ἦτο τοιουτοτρόπως ἀπονεύρωμένη, τὸ στόμα ἔχουσα ἠμικλειστον ὑπὸ ἕν χαριεν μειδίαμα, εὐστολος ἐν τῇ ἠδονικῶ-ἀτῆ ἠρεμίᾳ τῶν ὀνείρων:

— Νὰ σὲ περιπτυχθῶ μίαν ὥραν—εἶπεν ὁ ἄγγελος— νὰ σὲ περιπτυχθῶ μίαν ὥραν — καὶ ἐδίσταξεν· εἶτα ἀστραπιαίως, ὡσανεὶ αἱ λέξεις, παρὰ τὴν θέλησίν του, νὰ ἐξέφευγο, τῶν χειλέων του, ἐπανελάβε ταχέως:

— Νὰ σὲ περιπτυχθῶ μίαν ὥραν καὶ νὰ ἤμμι αἰωνίως κατατραμέναι!

Πόρατα τὸ φῶς γύρω του ἐσκοτίσθη, π' ἀνθη ἐμαρᾶνθησαν, τὰ φύλλα κατέπεσαν, τὰ γυμνά δινύδρα καὶ οἱ κορμοὶ καὶ οἱ κλάδοι ἐφάνθησαν ὡσανεὶ ἀτινὸβόλα ξίφη, σχηματίζοντα πῆριξ τὸν τροχὸν καὶ τὸν θάνατον. Ἀτελεύτητος ἔρημος ἐπεξετάθη πῆριξ τοῦ ἀγγέλου· μέχρις οὗ τὸ βλέμμα του ἠδυνήθη νὰ ἐξιμνήθῃ δὲν εἶδεν, εἰμὴ ἄλιον πεπυρακτωμένην, καταστροφὴν, μελαγχολίαν· μέγα βῆρος κατέπεσεν ἐν τῇ καρδίᾳ του, εἶδε κάτω εἰς τὸ κατατραμένον βίραθρον τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Σατανᾶ ὅστις σαρκαστικῶς ἔγλετο· ἠθάνετο ὅτι ἡ αἰωνία ἀπὸ πρόκειται νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ καὶ ἤθελε ν' ἀντισταθῇ, ἡ θέλην ἀμύνη νὰ ἦ· ἐ οὐτυχῆς καὶ πιστὸς ἄγγελος τῆς ἀλλοτε· Ἄλλὰ τὰ βέμματα του συνήνησαν πάλιν τὴν Ἐμν τὴν ὠραίων κόρη, ἥτις ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἠρεμίας τῶν ὀνείρων ἐφαινομένου νὰ τῷ μειδιᾷ. Ἡθέλιτε ν' ἀναπαύσῃ τὰς πτέρυγας καὶ νὰ ἰψωθῇ, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὰ λεπτὰ πτερύγιά του συεπύχθησαν ὑπὸ βῆρος ὡς τοῦ μολύβδου.

Ἡ ὄργη τὸν προσέβαλε, ἡ λύπη τῆς ἰδίας ἀδυναμίας τοῦ ἐνεφύσησε μίαν φοβερὰν λύσσαν ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἐνῶ ἐπὶ τοῦ τεταμένου βραχιῶνος ἡ πυγμὴ ἐκλείετο ὡσανεὶ νὰ ἠπείλει τὸ Αἰώνιον, τῶν χειλέων του ἐξήρχετο ἡ ἐπιθυμία: ὦ! νὰ σὲ περιπτυχθῶ! νὰ σὲ περιπτυχθῶ μίαν μόνην ὥραν!... ἐπανελάθεν.

Ἐπῆρθησαν ὡς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀθωότητος του αἱ πτέρυγες του ἀνεπτύχθησαν: ἠθάνθη ἐαυτὸν ἰσχυρὸν· Ἐπεπερῶνεν καὶ κατῆλθε διὰ μέσου τῶν ἀστράφων διατρη-



Ἡ ἀποκαθ. λωσις τοῦ Ἰησοῦ.

Τὸ πνεῦμα ἔχει τὰς ἡλικίας του, καθὼς τὸ σῶμα, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἐπιμελώμεθα διὰ τῶν αὐτῶν μεριμνῶν.

* *

Ἀγαπῶ τὴν ἐρημίαν, διότι εἶμαι πλέον συνειθισμένος εἰς τὰ ἐλαττώματά μου παρὰ εἰς τὰ τῶν ἄλλων.

* *

Μὴ κρίνετε ποτὲ ξηρῶς τὴν νεότητα.

* *

Ἡ διδαχὴ, ἡ γινομένη ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς, οὐδέποτε ἐξαλείφεται ἐκ τῆς ψυχῆς.

* *

Οἱ ἄνθρωποι οὔτε προδότες, οὔτε ψεύσται θὰ ἦσαν, ἐὰν δὲν ἦσαν ἀδύνατοι καὶ μωροί.

* *

Μὴ ζητεῖτε παρ' οὐδενὸς εἰμὴ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ δώσῃ, εἶναι μωρία τὸ νὰ ζητῆ τις ροδάκινα ἀπὸ μίαν ἀχλαδιάν.

* *

Ἄνθρωπος ἄνευ χαρκτηῆρος, δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι πρᾶγμα.

* *

Πάντοτε δύναται τις νὰ σκέπτηται, δὲν πρέπει ὅμως πάντοτε νὰ λέγῃ ὅ,τι σκέπτεται.

* *

Ἡ ζωὴ ὁμοιάζει μὲ ὠκεανόν, μόνον οἱ εὐθεῖς χαρακτῆρες δύνανται νὰ διαπεράσωσιν αὐτὸν ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ.

* *

Ἡ πολυτέλεια, πολλαπλασιάζουσα τὰς ἀνάγκας, ἐξεγείρει τὴν μακρίαν πρὸς πλουτισμόν.

* *

Δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ἔχωμεν ἢ νὰ μὴ ἔχωμεν πάθη, ἀλλ' ἐξ ἡμῶν ἐξαρτᾶται νὰ κυριαρχῶμεν αὐτῶν.

* *

Ἐνίοτε μεταμέλεται τις διότι ὠμίλησε, οὐδέποτε δὲ διότι ἐσίγησεν.

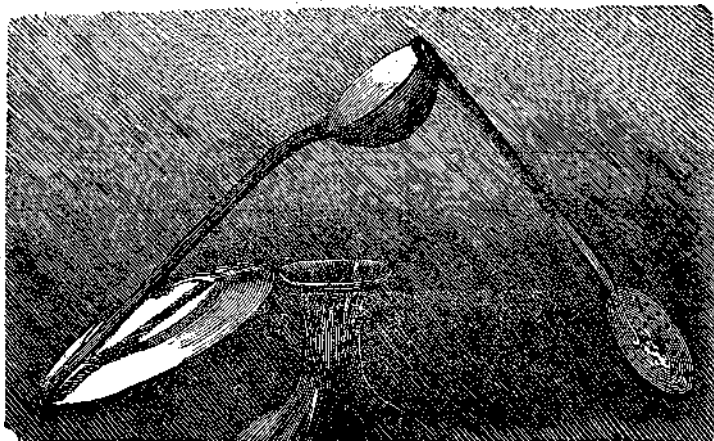
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Γελλιάτ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἴσορροπία πινακίου

Ποικίλα ὡς γνωστὸν πειράματα ἰσορροπίας γίνονται διὰ τῶν μαγειρικῶν μας σκευῶν. Ἐν περιέργῳ ἐκ τούτων κα-



τηροῦνται διὰ τῆς καταλλήλου τοποθετήσεως ἐνὸς πινακίου, μιᾶς κουτάλας καὶ ἑτέρας τοικύτης τρυπητῆς διασκευαζομένων ὡς ἐξῆς κατὰ τὸ ἐναντι παρατιθέμενον σχῆμα.

Θέσατε εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ πινακίου μικρὸν τεμάχιον φελλοῦ καὶ ἐπ' αὐτοῦ στηρίξατε τὸ ἄκρον τῆς κουτάλας ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι, οὕτως ὥστε τὰ δύο σκεύη νὰ συσφιγθῶσι καλῶς καὶ νὰ μὴ ταλαντεύωνται δεξιῶθεν ἢ ἀριστερῶθεν. Τοποθετήσατε τότε διὰ τῆς ἀριστερᾶς σας χειρὸς τὸ πινακίον ἐπὶ τοῦ χείλους φιάλης τινὸς καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς κρεμάσατε τὴν λαβὴν τοῦ τρυπητοῦ ἐπὶ τῆς κουτάλας, οὕτως ὥστε μετακινουντες τὸ πινακίον, θὰ εὑρητε τὸ σημεῖον τῆς ἰσορροπίας, ἐφ' οὗ τὸ ὄλον σύστημα σας παραδόξως θὰ αἰωρῆται ὡς ἐν τῷ προκειμένῳ σχήματι.

Φ. Π.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Μυριοχαριτωμένη μου τῆς λεβαντζᾶς κάμαρι,
ἀνοιξέως ἀδρα γλυκερὰ ποδὸς σ' ἔδωκε τὴ χάρι
Ἴα καὶ ρόδα νὰ σκορπᾷ τ' ἀγγελικὸ κορμίσου,
ρεῦμα χαρτῶν θεῶν ζῆ... μου ἡ λαλιὰ σου
Ἥλιον ἀκτίνας μοιάζουσε σ' τὴ κόρη τῆ λυτῆ σου
τὰ ζηλευτὰ μαλλιά σου;

Σάρος. Μάρτιος

Χορμάτης

ΤΟΙΣ ΗΜΕΤΕΡΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Ἀπὸ τοῦ ἐλευσομένου ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Μαΐου δεκάτου ἔτους τῆς «Φύσεως» θὰ προτεθῶσι νέαι βελτιώσεις εἰς ἀμφοτέρωτα ἡμῶν τὰ φύλλα καὶ νέαι δωρεαὶ τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς ἄνευ οὐδεμιᾶς αὐξήσεως τῆς ὑφισταμένης συνδρομῆς. Αἱ ἀποδείξεις τοῦ προσεχοῦς ἔτους θὰ φέρωσι τὴν σφραγίδα τοῦ γραφείου μας καὶ δις τὸν ἀριθμὸν ἐπ' αὐτῶν τοῦ λαχείου. Παρακαλοῦνται δὲ οἱ ὀφειλοῦντες ἔτι συνδρομᾶς τῶν ὅπως τακτοποιήσωσι τοὺς λογαριασμοὺς των, πάντες δὲ οἱ ἀνταποκριταὶ μας, ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι τὰς ἐκκαθαρίσεις τῶν εἰς χεῖρας των ἀποδείξεων.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ 1899

Ἡμερολόγια τῆς «Φύσεως» τοῦ 1899 ἔτους ὀλίγα ἔμειναν ἔτι. Στέλλονται παντὶ ἀποστέλλοντα τὸ τίμημα, ἦτοι 2 φρ. ἐλεύθερον ταχ. τελῶν.

Παρακαλοῦνται πάντες ὅσοι τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν ἔλαβον Ἡμερολόγια τῆς «Φύσεως» πρὸς ἐκποίησιν, ὅπως εὐαρεστούμενοι μᾶς ἀποστείλωσι τὴν ἐκκαθάρισιν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΡΩΜΟΥΝΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Ρωμανίᾳ συνδρομηταὶ μας, ἥδη ὅτε ἤρξατο ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ρωμανίας ν' ἀποστέλλωσιν ἡμῖν τὰς συνδρομὰς των διὰ ταχ. ἐπιταγῆς.

Πληροφορούμενοι, ὅτι ἐν Ρωμανίᾳ Κύριός τις Μαρῖνος Γιαννίκης, ζητεῖ συνδρομὰς τῆς «Φύσεως» δι' ἰδιαίτερων του ἀποδείξεων, ὡς ἀντιπρόσωπος δῆθεν ἡμῶν, δηλοῦμεν ὅτι οὐδόλως δικτελεῖ τοιοῦτος οὗτος. Αἱ πληρωμαὶ τῆς Φύσεως γίνονται ἀπέναντι ἀποδείξεων μας φερουσῶν τὴν σφραγίδα μας καὶ ἀριθμὸν λαχείου μας.

ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ Π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Παρὰ τῇ Πλατεῖᾳ Λεωσοῦκου. Ἐν Σέρφῳ

Κατασκευὴ τελειοτάτη καὶ ποιότης ἀρίστη πάντων τῶν εἰδῶν τῶν νεωτέρων ἰδίως γλυκισμάτων, Μεγάλῃ ποικιλίᾳ φοντάν, γλασεῶν καὶ κομφέτων. Πάντα τὰ εἶδη τῶν λουκουμίων. Ἐκτελοῦνται παραγγελίαι διὰ τὸ ἐξωτερικόν.